నేను నేనే-14

Index **Page no**

201. అమృతవాక్యాలు 2

202. ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా 12

203. శిష్యుడే గురువు చేత చెప్పిస్తాడు 19

204. నా వల్ల నాకు ప్రయోజనం ఉండదు 26

205. "ఉన్నది" మౌనమే 30

206. పరిప్రశ్న 34

207. అరూపత్వం 37

208. నారాయణత్తు భ్రాంతన్ (బోద కాలు) 39

209. మనమున్న చోటు కూడా పుణ్యక్షేత్రమే 42

201. అమృతవాక్యాలు

గురుసన్నిధిలో ఉండగా ఒకతను నన్నేవో ప్రశ్నలు అడిగాడు-

విన్నట్లు తలూపానేగాని, సమాధానం ఇవ్వలేదు...

"గురువే సమాధానం"

వారి ముందు నేను సమాధానం ఇవ్వడం ఏమిటి? హాస్యాస్పదంగా ఉంటుంది.

ఎంత గొప్ప వాచాలత్వమైనా,

ఎంత గొప్ప వ్యాసమైనా

వారి సన్నిధిలో ప్రకటించడానికి లజ్జపడుతుంది మనసు.

కానీ అతని ఆర్తి వాస్తవం.

సమాధానం ఇచ్చే తీరాలి.

అందుకే గురువుగారు కూడా-

"ఆధ్యాత్మికం అనేది ఓ ఊహాప్రపంచం.

కానీ నీవు ప్రశ్నలను సిన్సియర్ గానే అడుగుతున్నావు...."అని ప్రశంసించారు అతన్ని.

***

"స్వానుభవం కలగాలి...."

"స్వానుభవము అంటే స్వయంగా తానే అనుభవం. అంతేగాని తన అనుభవం అనికాదు."

"క్రియేషన్ వలన purpose ఏమి?"

"క్రియేషనే purpose."

"fulfil కావాలంటే ఏం చేయాలి?"

"ఏమీ చేయొద్దు...అది యెప్పుడూ fulfilగానే ఉంది....
క్రొత్తగా నీవు ఏదో చేసి నింపాల్సిన అవసరం లేదు."

"నిజస్థితిలో ఉండేటట్లు అనుగ్రహించండి...."

"అందరూ ఉండేది నిజస్థితిలోనే.
నిజస్థితిలో లేననుకోవడం వల్లనే ఇబ్బంది అంతా.

* * *

spirituality అనేది Totality కి సంబంధించినది....

దానిని మనం వ్యక్తిగతమైన సమస్యగా తీసుకొని హైరానా పడుతున్నాం.

కన్ను చూస్తుంటే, నేను చూస్తున్నానని అనుకున్నట్టుగా....

చూసేవాడు, చేసేవాడు వేరే వున్నాడు.
మనం మధ్యలో దూరి మన subject గా భ్రమపడుతున్నాం ఆధ్యాత్మికాన్ని.

* * *

నా తనువుకు లోపల మాత్రమే నేనున్నాను అని వుంటే అది బంధం.
నా తనువుకు వెలుపల కూడా నేనున్నాను అని వుంటే అది మోక్షం.

అలా లోపల, బయట నిండివున్న అనంత చైతన్యాన్ని తన లోపల మాత్రమే అనుభవించాలనే కోరికే సాధనకు కారణం అవుతోంది.

* * *

వెలుపల కూడా వున్నాను...అనుకోవడం భావనే కదా?

లోపల ఉన్నాను అనేది కూడా భావనే....

* * *

"నేను" మూలాన్ని కనుగొనమన్నారు భగవాను....

ఎంతటివాడు చెప్పినాసరే,
అవన్నీ చెప్పుడు మాటలే...
చెప్పుడు మాటలు నమ్మొద్దు...
అన్నారు గురువుగారు.

* * *

సాధన అవసరం లేదా?

అంతటా ఉన్న ఆకాశాన్ని చేరడానికి ఏ సాధన చేయాలి?

ఆ నేనుకు, ఈ నేను భిన్నం కాదు...
సముద్రంలోని నీరును ఓ పాత్రలోకి తీసుకున్నప్పుడు
ఆ నీరు, ఈ నీరు ఒకటే.
కానీ, పాత్రలో ఉన్న సముద్రపునీటికి ఆటుపోటులు, తుఫానులు కలుగవు....
ఆ ఒక్క తేడా వలన ఈ నేను ఆ నేను కాదేమోనని అనుకుంటున్నాడు...

ఆత్మనిష్ఠ అంటే?

ఆ నీరు, ఈ నీరు ఒకటే అనుకోవడమే ఆత్మనిష్ఠ.

* * *

ప్రయత్నం దేనిని తెలుపుతోందంటే,
already మీరు దానిని పొందే వున్నారు అనే విషయం తెల్పుతోంది.

"దర్శకుడు" అంటే సినిమా తీయక మునుపే తీయబోయే సినిమాను తనలో మొదటగా దర్శించినవాడు అని అర్థం.

రిలీజ్ అయ్యాక చూసేది రెండవసారి.

బాణం విడిచే ముందే, తన చూపు మొదటగా గమ్యాన్ని చేరిపోయి వుంటుంది.
తరువాతే బాణం చేరుకుంటుంది.

అలాగే సిద్ధి కలిగిన తరువాతే
సాధన జరిగేది....

సిద్ధిలో కలిగే కదలికే - సాధన.

సిద్ధి వలననే సాధనగాని
సాధన వలన సిద్ధి కలగడం కాదు.

* * *

ఏది సత్యం? ఏది మిధ్య?

"నేను గిరిధర్" అనే నేను సత్యము.
గిరిధర్ నే నేను అనే నేను మిధ్య.

* * *

వ్యక్తికి ఆలోచనలు ఉండటం కాదు,
వ్యక్తే ఓ ఆలోచన.

* * *

ఒక్క మనిషే దేవుడి గురించి, సృష్టి గురించి ఆలోచిస్తుండేది...

ఇతర ఏ జీవీ ఆలోచించడం లేదు...

పుడుతున్నాయి...కష్టసుఖాలు అనుభవిస్తున్నాయి...మరణిస్తున్నాయి...

మనలాగా వాటికి "ఎందుకు?" అన్న ప్రశ్న కలగడం లేదు.

మనకు ఆ ప్రశ్న తొలగడం లేదు...

కానీ మానవజన్మ ఉత్తమమైనది అని మానవుడే పుస్తకాల్లో వ్రాసుకున్నాడు...

* * *

అటు స్థూలవిషయాల గురించి మనకు దిగులు లేదు....

అంటే గ్రహాలు, నక్షత్రాలు గురించి....

ఇటు సూక్ష్మవిషయాల గురించీ మనకు దిగులు లేదు....

అంటే మనలోపల కిడ్నీ, లివరు, గుండె, రక్తప్రసరణ...లాంటివి ఎలా పనిచేస్తున్నాయో అనేవాటి గురించి....

మధ్యలో ఉన్న "జీవితం" గురించే దిగులంతా....

స్థూల, సూక్ష్మ విషయాలు జరిగినంత సహజంగా మధ్యలో జీవితం కూడా సహజంగా జరుగుతోంది....దిగులు అవసరం లేదు.

* * *

అరుణగిరి ప్రదక్షిణ చేసి చివరకు ఎక్కడకు చేరుకుంటారు?

బయలుదేరిన చోటుకే కదా...!

అంత సంబడానికి ఉన్నచోటనే ఉంటే పోలా...! అన్నారు గురువుగారు.

ఆ "విరమణే" కావలసింది....

ఈ విషయం మొదట్లో చెబితే ఎవరికీ నచ్చదు....

తిరిగి తిరిగి మళ్లీ "స్వస్థానం" చేరవలసిందే.

ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా అన్న "స్వస్థితి"లో సంస్థితమవ్వాల్సిందే.

* * *

మొత్తం 100 ఓట్లు ఉన్నాయి...
అందులో నీ వద్ద 50 ఓట్లు ఉన్నాయి.
ప్రకృతి వద్ద 50 ఓట్లు ఉన్నాయి.

నీవు ప్రయత్నపూర్వకంగా ప్రకృతి ఓట్లు లాక్కోగలగాలి.
అప్పుడు నీవు బలం అవుతావు.

నీవు బలహీనుడవైతే
ప్రకృతి నీ ఓట్లను లాక్కొని ప్రకృతి బలం అవుతుంది.

* * *

మాయ ఉంది అనుకోవడమే మాయ

* * *

"అది"
తెలిసింది
తెలియంది
అందుకే సమస్య తెగడం లేదు.

* * *

మరణించిన తరువాత పరిస్థితి ఏమి?

ఎలాగూ మరణిస్తావుగా అప్పుడు తెలుస్తుందిలే.

ఈలోపు ఎవరు ఏం చెప్పినా అది అనుభవంలోకి రాదు.

* * *

ఏది నిజం?

నీవు నిజం అనుకునేది అబద్ధం.

నీవు అబద్ధం అనుకునేది నిజం.

* * *

ఏది శాశ్వతం?

ఏది శాశ్వతమో అదే శాశ్వతం.

* * *

జ్ఞానం పలు రకాలు.

అందులో అజ్ఞానం ఒక రకం.

అజ్ఞానం పలు రకాలు.

అందులో జ్ఞానం ఒక రకం.

* * *

ధర్మాధర్మములను అనుభవించేదే ధర్మం.

న్యాయాన్యాయములను అనుభవించేదే న్యాయం.

జ్ఞానాజ్ఞానములను అనుభవించేదే జ్ఞానం.

సత్యాసత్యములను అనుభవించేదే సత్యం.

* * *

దగ్గరగా ఉన్న నేను - నేను.

దూరంగా ఉన్న నేను - నీవు, అతడు.

* * *

బ్రహ్మము అంటే, బృహత్+అహము.

అంతకు మించి నేను లేదు అని అర్థం.

సకలమూ బ్రహ్మమే అంటే,

సకలమూ నేనే అని అర్థము.

* * *

"నేను" యొక్క క్యారెక్టర్ ఏమి?

అన్ని క్యారెక్టర్లూ నేనులో భాగాలే.

నేనుకంటూ ఓ క్యారెక్టరు లేదు.

అన్ని నేనులూ కలిపి నేను.

ఇదే నేను యొక్క క్యారెక్టర్.

* * *

"నేను" ఎలా ఉంది?

నేనులాగే ఉంది.

మిగతా అన్నిటికీ ఏదోవిధంగా వివరణ ఇవ్వొచ్చు.

కానీ "నేను" ఒక్కదానికి మాత్రం వివరణ చెప్పలేం.

* * *

"అది" ఉందా? లేదా?

లేనట్లు ఉన్నది.

* * *

ఎంతవఱకు ఈ ప్రయాణం?

కలలో చేసే ప్రయాణం లాంటిదే.
నీవున్న చోటే నీవుంటావు.

* * *

ఇది ఎవరి కల?

కలను కనేవానిది.

* * *

మఱపు ఎందుకొచ్చింది?

నీవు లేకుండా నీ నీడ ఉంటుందా?
నీవుంటేనే జ్ఞప్తి, మఱపు ఉంటాయి.
అన్నింటికీ నీవే కారణం.

* * *

ఏది ఉన్నది?

ఉన్నదే.

లేనిదేది?

లేనిదే.

* * *

ఇవికాక వేఱే ఇంకేమున్నాయి మీకు?

వేరే అనేవి కూడా నేనే.

* * *

అంతా నేనేనా?

"ఈ దేహం మాత్రమే నేను" అనుకోబట్టే
ఈ ప్రశ్న కలిగింది.

నేను ప్రక్కన డాష్ పెట్టేయ్...ఇలా....

నేను_______________

అందులో ఏమైనా వ్రాసుకో.
ఏం వ్రాసుకున్నా సరిపోతుంది.

* * *

వేదాంతసారాన్నంతా ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే-
"ఉన్నది ఉన్నది" అనాలి...అంతే.

మొదటి ఉన్నది నామవాచకం

రెండవ ఉన్నది క్రియావాచకం

* * *

కన్ను ద్వారా నీవెలా దృశ్యాన్ని చూస్తున్నావో

నీ ద్వారా దృశ్యాన్ని చూచేవాడు భగవంతుడు.

భగవంతుడికి నీవే కన్ను.

* * *

భద్రాచలం నుండి ఒకరు కాల్ చేసి

ఏవైనా అమృతవాక్యాలు చెప్పండి గురువుగారూ...! అని కోరారు...

ఉన్నవన్నీ అమృతవాక్యాలే....అన్నారు గురువుగారు.

* * *

202. ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా

శ్రీకాంత్ అనే జిజ్ఞాసి ఫోన్ చేసి గురువుగారిని కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగాడు...

శ్రీకాంత్: "నాతో సహా సర్వమూ నాలో ఉన్నట్లున్నది" అన్నారు....

రెండు నేనులు ఉన్నట్లా?

సద్గురు: ఒక "నేనే" రెండు రకాలుగా అనుభవిస్తున్నాం.

"ఉన్నది"గా, "ఉన్నట్లున్నది"గా.

రూపాయినాణెంగా ఉన్నా,

రూపాయి చిల్లరగా ఉన్నా

"రూపాయి" అనే అనుభవం ఒకటే కదా!

శ్రీకాంత్: శ్రీకాంత్ కు పూర్వమున్న స్థితి...అంటే,
నిద్రలో ఉన్న స్థితిని మెలకువలో కూడా ఆ నిద్రాస్థితిని పోలిన స్థితిని కొనసాగించవచ్చా?

సద్గురు: కొనసాగించవచ్చు...

శ్రీకాంత్: అలా మెలకువలో నిద్రాస్థితిని పోలినస్థితిలో ఉండటానికి మొదట్లో సాధన ఏమైనా అవసరమా?

సద్గురు: అవసరం లేదు...
ఉన్నదే ఆ స్థితి...అంటే కలకైనా, మెలకువకైనా నిద్రే ఆధారం. యెప్పుడూ తానుండేది నిద్రాస్థితిలోనే.
ఇక సాధనెందుకు? ఇదొక కల అని ఉంటే చాలు.
నిద్రాస్థితిలో ఉన్నట్టే.

శ్రీకాంత్: శ్రీకాంత్ పుట్టుకను, మరణాన్ని ఎలా చూడాలి గురువుగారూ...?

సద్గురు: ఎందుకు చూడాలి...?
ఎలా అగుపడుతుంటే అలా చూడు....

ఏమైనా ఉండనివ్వండి...
ఎలా అయినా ఉండనివ్వండి...
ఇదంతా కలలో భాగమే.
మేలుకుంటే ఏమీలేదు.

శ్రీకాంత్: ఉన్నదేదో ఉన్నది...అది చిల్లరగా(జగత్తుగా) ఎందుకు మారింది?

సద్గురు: మారనివ్వండీ...ఇబ్బందేముంది?
రూపాయి విలువ మారలేదు కదా!
రూపాయి రూపాయిగానే ఉంది కదా!

శ్రీకాంత్: నిద్ర, మృత్యువు రెండూ ఒకటేనా?

సద్గురు: ఒకటే.

శ్రీకాంత్: ఈ రెండు నేనుల ఆట ఇలా ఎంతకాలం?

సద్గురు: మీరెంత కాలం అనుభవిస్తే అంతకాలం.

* * *

ప్ర: ఈ జన్మలో మేలుకోగలనా?

సద్గురు: జన్మ అనేది అసలు ఉందా? చూడు.
జన్మ లేదని తెలుసుకోవడమే మెలకువ.

* * *

జీవితంలో ఇట్లా ఉండాలి, అట్లా ఉండాలి అని అనుకుంటున్నామేగాని
గ్రహాలు ఇట్లా తిరగాలి, అట్లా తిరగాలి అని అనుకుంటున్నావా?
మన లోపల గుండె ఇట్లా కొట్టుకోవాలి, అట్లా కొట్టుకోవాలి అని అనుకుంటున్నావా?
లేదు కదా?
ఖగోళంలో ఉన్నదేదీ నీ స్వాధీనంలో లేనట్లు
శరీరంలో ఉన్నదేదీ నీ స్వాధీనంలో లేనట్లు
జీవితంలో ఉన్నదేదీ కూడా నీ స్వాధీనంలో లేనిదే.
నీ స్వాధీనంలో ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది...అంతే.

* * *

మాయ అంటే అసత్యము అని కాదు,
నిరంతరమూ మారుతూ ఉండే సత్యము - మాయ.

* * *

ప్రశ్నను వదిలేయ్....
అదే సమాధానం.

* * *

సద్గురు: మెలకువ వచ్చినప్పటి నుండి, మెలకువ పోయేవఱకు ఈ మధ్యలో "అది" దొరకదు అని తెలిసి ప్రశాంతంగా ఉండిపోయారు భగవాన్.

ప్ర: అయితే భగవాన్ మేలుకో లేదంటారా?

సద్గురు: ఆ ప్రశాంతతే మెలకువ.

* * *

"ఇది ఒక కల" అన్న ఒక్క మాట గుర్తుంటే చాలు.
ఇక నిన్ను కదిలించేదేదీ ఉండదు.

* * *

ప్రపంచంలో నీవు పుట్టలేదు.
నీలో నుంచే ప్రపంచం పుట్టింది.
తల్లిదండ్రుల నుంచి నీవు పుట్టలేదు.
నీలో నుంచే తల్లిదండ్రులు పుట్టారు.

* * *

ప్ర: "అంతా మాయ" అంటోంది ఫిజిక్స్ కూడా....
సద్గురు: ముందు మీరే మాయ.

* * *

తనవారు హాస్పిటల్ లో చికిత్స పొందుతుంటే,
వారి కోసం ఎంతగానో విచారిస్తాం...సేవ చేస్తాం.
ఇంకా చుట్టూ ఎంతోమంది రోగులు ఉంటారు.
కానీ వారి కోసం విచారించం....ఏమి?
తనవారు కాదని అనుకోవడం వలన.
* * *
అందరూ తనవారే అనుకున్నా లేదా
ఎవరూ తనవారు కారు అనుకున్నా
మనసు Neutral(తటస్థం)అయిపోతుంది.
అనగా బంధం పోతుంది.
బంధం పోవడమే మోక్షం.

* * *

ప్ర: అహంకారం లేకుండా కర్మ చేయాలంటే ఎలా?

సద్గురు: అహంకారం లేకపోతే అసలు మీరే ఉండరు.

"నా వల్ల జరిగింది అని అనుకోకూడదన్న మాట..."

సద్గురు: అది కూడా అనుకోకూడదు...
ఏమి అనుకున్నా తప్పే.

* * *

"సత్యం" అనేది అందరికీ తేటతెల్లమే.
అందరికీ సులభసాధ్యమే.

కానీ మనమే ఒప్పుకోం.

ఋషులు అంత కష్టపడి సంపాదించారు కదా...! మనకంత సులభంగా దొరుకుతుందా? అని మనకే అనుమానం....ఆ అనుమానమే ఆటంకం సత్యదర్శనానికి.

మిలారేపా జీవితం చదివితే, అలానే అనిపిస్తుంది....ఆ "ఉన్నతస్థితి"ని పొందటానికి చాలా చాలా కష్టపడాలని...

కానీ గురువుగారు ఆ పుస్తకం చదివి, చివర్లో ఒక మాటన్నారు నాతో-
మిలారేపా కష్టపడి సంపాదించాడని, మనం కూడా కష్టపడి సంపాదించాలని రూలేమీ లేదన్నారు...

సులభంగా పొందవచ్చును...

అసలు పొందడమేమిటి?
"అదే మనం" అనే అవగాహన పొందడమే
సద్గురు సన్నిధి ఫలం.

అత్యంత సులభం ఆత్మవిద్య...అన్నారు రమణ భగవానులు....

అంత సులభంగా పొందటం మనకే ఇష్టం ఉండదు....

ఇప్పటికిప్పుడే, ఇక్కడకిక్కడే పొందటానికి వీలయినది.

అందుకోసం ఒక్క అడుగు కూడా వేయవలసిన అవసరం లేదు.

ఒక్క క్షణం కూడా వాయిదా వేయవలసిన అవసరం లేదు.

అది ఎప్పుడూ ఉన్నదే.
అది ఎక్కడా ఉన్నదే.

ఈ "ఎప్పుడూ" ఈ "ఎక్కడా" అనే మాటలు కూడా
దేశకాలాలకు సంబంధించిన మాటలే...
భాషకున్న పరిమితులను అనుసరించి, గత్యంతరం లేక వాడుతున్న మాటలే.

యెందుకంటే సత్యం అనేది దేశకాలాలకు సంబంధించినది కాదు.

ఇప్పుడు ఇక్కడ ఇలా....ఉన్నపళంగా
ముక్తి పొందే మార్గమే సద్గురు తత్త్వం.

ఇక్కడ పొందలేదు, మరెక్కడో పొందుతాను అనడంగాని,
ఇప్పుడు పొందలేదు, మరెప్పుడో పొందుతాను అనడంగాని
అవగాహన లేక అనే మాటలే.

అది ప్రాంతాలకు, తేదీలకు సంబంధించిన విషయం కాదు.

ఫలానా గదిలో ఉండగా మోక్షం వచ్చింది అనిగాని,
ఫలానా తేదీ రోజున మోక్షం వచ్చింది అనిగాని
అలా ఏమీ ఉండదు....

అవి ఇతరులు(followers) వ్రాసుకున్న అంశాలే తప్ప
అది ఆ "జ్ఞాని"కి సంబంధించిన విషయాలు కానేకావు.

యెందుకంటే, మోక్షం అనేది-
"దేశకాలాలను తనలో కలిగిఉన్న స్థితి" అది.

దేశకాలాల మధ్య తానుంటే తాను - జీవుడు.
తన మధ్యలో(తనలో)దేశకాలాలు ఉంటే తాను - దేవుడు.
అని గురువుగారు అన్నారు.

* * *

సినిమా రీలు చూస్తే...ఏ బిట్టుకాబిట్టు చూస్తే నిశ్చలంగా ఉంటుంది.
"వర్తమానం"లో ఉంటుంది.
సెకనుకు 16 ఫిల్ములు కదలటం వలన అందులో చలనం ఉన్నట్టు తోస్తుంది...

ఆ కథలో భూత-భవిష్యత్-వర్తమానాలుంటాయి.

మళ్లీ ఆ వర్తమానం వేరే...

అది కాలానికి సంబంధించిన వర్తమానం.

సినిమా జరుగుతున్నా జరగకపోయినా

ఫిల్మ్ లోని ఏ బిట్టుకాబిట్టు నిశ్చలంగానే ఉన్నది.

అది సదా వర్తమానంగానే ఉన్నది.

ఆ వర్తమానం కాలానికి సంబంధించినది కాదు.

కాలానికి సంబంధించని ఆ వర్తమానాన్నే

గురువుగారు "ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా" అని పేరు పెట్టారు.

ఎప్పుడైనా ఉండు...ఉండేది ఇప్పుడే.

ఎక్కడైనా ఉండు...ఉండేది ఇక్కడే.

ఎలాగైనా ఉండు...ఉండేది ఇలాగే.

ఎప్పుడు ఎక్కడ ఎలా ఉన్నాననే దాంట్లో మార్పులుంటాయే గాని,

ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలానే అనే దాంట్లో మార్పు ఉండదు.

అదే నిత్యవర్తమానం...

భూత-భవిష్యత్-వర్తమానాలకు ఆధారశ్రుతి అది.

* * *

203. శిష్యుడే గురువు చేత చెప్పిస్తాడు

గురువు వద్దకు వెళ్లి నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాం...

ఏదో ఒకటి చెప్పండి అన్నట్టు...

గురువుగారు ఇలా చెప్పడం ప్రారంభించారు...

తాను తెలుసుకున్నదేమి... అనే దాంట్లో తృప్తి ఉండదు.

తనకు తెలుసు అన్న విషయం అందరికీ తెలియడమే తనకు తృప్తి.

అందు కోసం ఏవేవో చేస్తుంటాడు...

నా దృష్టిలో నేనేమిటి? అని చూసుకుంటే చాలు.

జీవితం సఫలం అవుతుంది.

ఇతరుల దృష్టిలో నేనేమిటి? అని చూసుకుంటేనే

జీవితం నరకం అవుతుంది.

తానేంటో తనకు తెలుసు.

ఇతరుల ముందు ఏ ప్రదర్శనా అవసరం లేదు,

వారి అభిప్రాయమూ మనకు అవసరం లేదు.

తానేమి అనేది తనలో ఉన్నవాడు

చెప్పినంత నిక్కచ్చిగా ఇంకెవడూ చెప్పలేడు.

తన అనుభవమే తనకు ప్రమాణం. అంతే.

ఇతరుల అభిప్రాయాలతో తనకు పనిలేదు.

* * *

రెండు నేనులు ఉన్నాయి-

1. నేను బాబు

2. బాబు నేను

నేను బాబు అనే ఆ మొదటి నేను

బాబు ఉన్నా ఉంటుంది,

బాబు లేకపోయినా ఉంటుంది.

బాబు నేను అనే ఈ రెండవ నేను
బాబు ఉంటేనే ఉంటుంది.
బాబు లేకపోతే ఉండదు.
బాబు నిద్రపోతే ఈ రెండవ నేను ఉండడం లేదు కదా!

నిన్ను నీవు తెలుసుకో అంటే-

"బాబు నేను" అనే నేను
"నేను బాబు" అనే నేనును తెలుసుకొమ్మనే.

మొదటి నేను - నేను అని అనదు; అనుకోదు.
రెండవ నేను - నేను అని అంటుంది. అనుకుంటుంది.

* * *

ఏరును తెప్పతో దాటాక,
ఆ తెప్పను వదిలి వెళ్లిపోతాడు.
అంతేగాని ఎవడూ మోసుకెళ్లడు.

ఈ రెండవ నేనే ఆ తెప్ప.
దాటడానికి ఈ తెప్ప అవసరమే...
కానీ దరి చేరాక కూడా ఈ తెప్పను మోసుకెళుతున్నాం...

ప్ర: ఎందుకని...? వదలలేకా?

బాబు: అభిమానం...

సద్గురు: వదలలేకనే...

* * *

పుణ్యతీర్థాలలో "తెప్పతిరునాళ్లు" చేస్తారు.

మనల్ని సంసారం నుండి తరింపజేసిన తెప్పలు దేవుళ్లు.

తెప్ప మీద దేవుడు కాదు,

తెప్పే దేవుడు.

కృతజ్ఞతగా వారికి తెప్ప తిరునాళ్లు చేస్తాము.

రాముడు, కృష్ణుడు, శంకరులు, రమణులు, సుబ్రహ్మణ్యులు...

ఇత్యాది గురువులందరూ తెప్పలు...

మనల్ని దాటించడమే వారి అవతార ప్రయోజనం.

తెప్పను వదలలేనివాడు - భక్తుడు.

తెప్పను వదిలినవాడు - ముక్తుడు.

* * *

ఏటి ప్రవాహానికి దిగువన స్నానం చేసేవాడు

ఎగువన స్నానం చేసేవాని నీటిని

ఎలా కలుషితం చేయగలడు?

"మొదటి నేను" దేనివలనా కలుషితం కాదు.

"రెండవ నేను" కలుషితం కాకుండా ఉండలేదు.

ద్వంద్వములన్నీ నాణేనికి బొమ్మ-బొరుసు లాంటివే.

రెండూ వుంటేనే ఆ నాణెం చెల్లేది;

వ్యవహారం జరిగేది...

తామరపువ్వు - మొదటి నేను.

బురద - రెండవ నేను.

తామరపువ్వు, బురద ఒకే బిందువులో ఉన్నట్లు

ఆ నేను, ఈ నేను ఒకే బిందువులో ఉన్నాయి.

బురదా ఉంటుంది.

బురదను అంటక తామరా ఉంటుంది.

ఈ నేనూ ఉంటుంది,

ఈ నేనును అంటక ఆ నేనూ ఉంటుంది.

ఒకదాని ఉనికి తెలియడానికి,

మరొకదాని ఉనికి అవసరం.

"ఉన్నది" ఏదో తెలియాలన్నా

"ఉన్నట్లున్నది" ఏదో తెలియాలన్నా

రెండూ ఉండాలి...

దేవుడుంటేనే జీవునికి ఉనికి.

జీవుడుంటేనే దేవునికి ఉనికి.

అంటారు గురువుగారు.

* * *

ఒకడు చెట్టునీడలో ఉండి సేద తీరుతున్నాడు.

మరొకడు ఆ దారిన పోతూ అతనూ సేద తీరడానికి వచ్చాడు.

ఎవరొచ్చినా, ఎంతమంది వచ్చినా ఆ హాయి కలిగేది చెట్టు(నీడ)వలన.

కానీ ఆ హాయి అంతకు ముందున్న వ్యక్తి వలన వచ్చింది అని వచ్చిన ప్రతివ్యక్తీ అనుకోవడమే గురుపరంపరకు కారణమైంది.

అయితే గురువు యెడల పూజ్యభావం ఉండాలి కదా? అంటే,

చూపవచ్చు...

మా వూళ్లో మా ఇంట్లో కిటికీ ద్వారా నేను ఆకాశాన్ని చూస్తాను...

మీ వూళ్లో మీ ఇంట్లో ఉన్న కిటికీ ద్వారా నీవు ఆకాశాన్ని చూస్తావు.

కిటికీలు వేఱు వేఱు, ఆకాశం ఒకటే.
అలానే కిటికీలు అనేవి గురువులు.

ఆకాశం అనేది - ఆత్మతత్త్వం.
దానికి సమానంగా కిటికీని కూడా గౌరవిస్తాం.

మనం గురువుకు చూపే కృతజ్ఞత కిటికీకే.
మనం గురుపూజ అని చేసేది కిటికీపూజే.
మనం గురుపరంపర అనేది కిటికీల పరంపరే.

ఉండేది శిష్యపరంపరే.
గురు పరంపర కాదు.
గురువు సదా ఏకవచనం.

ఆకాశానికి పరంపర ఉండదు.
గురువుకు పరంపర ఉండదు.

* * *

బరువు తగ్గించుకోవడం ఎలా?
అన్న రెండు కిలోల పుస్తకం
ఉన్న బరువుకు మరో బరువు చేర్చడమే అవుతుంది.

మనం చేసే సాధనలు కూడా అలా ఉన్న బరువుకు అదనపు బరువును చేర్చేవే.

ఒకడు అన్ని పార్టీలకు అతీతంగా ఒక పార్టీ పెట్టాడట...

ఉన్న పార్టీలతో పాటు ఇదొక పార్టీ అయ్యింది.

మన గురువుగారు మోతనే కాదు,
మోసేవాణ్ణి కూడా దించేస్తాడు.

చెత్తనే కాదు చెత్తబుట్టను కూడా పారవేస్తాడు.

"నాది"నే కాదు "నేను"ను కూడా తుడిపేస్తాడు.

* * *

దీపం జ్యోతి పరబ్రహ్మం ... అంటారు.

వెలుగు చీకటులను గుర్తించే వెలుగే తాను.
తానే జ్యోతి...తానే పరబ్రహ్మం.

* * *

గురువు మాట్లాడుతున్నాడు కదా...! అంటావేమో

గురువు మాట్లాడడు...
శిష్యుడే చెప్పిస్తాడు...
అన్నారు గురువుగారు.

అచ్చంగా UG కూడా ఇలానే అన్నారు-
నేనేమీ మాట్లాడడం లేదు...
నా చేత మాట్లాడిస్తుండేది మీరే...అని.

* * *

204. నా వల్ల నాకు ప్రయోజనం ఉండదు

గురువు వద్దకు ఆదివారం మాత్రమే వెళదామనుకున్న వాణ్ణి....
కారణం ఏదైతేనేం...ప్రతిరోజు వెళ్లే అవకాశం వచ్చింది...ప్రతిరోజు సత్సంగం జరిగింది...

అదే సద్గురు మహిమ.
అదే సద్గురు కరుణ.

* * *

ప్ర: నిన్న ప్రస్తావనలో- ఏరు దాటాక కూడా తెప్పను మోస్తున్నారు అని చెప్పారు కదా!
తరించడానికి(దాటినవాడికి) ఇక తెప్పతో ఏంపని ఉంటుంది?

సద్గురు: చెప్పినవాడు దాటినవాడు కాదు.
చెప్పింది తెప్ప(గురువు).

నన్ను వదిలేసి వెళ్లరా బాబూ! అని చెబుతున్నాడు గురువు...

* * *

సద్గురు: అర్థమవ్వడం కోసం ఉపమానం వాడతాం.
కానీ ఉపమానంలో అర్థం ఉండదు...
అర్థం ఉన్నట్టు అనిపిస్తుంది.

బాబు: మరి ఉపమానం వలన ప్రయోజనం??

సద్గురు: ప్రయోజనం లేదని తెలియటమే ప్రయోజనం.

"తామరాకు మీద నీటి బొట్టువలె ఉండాలి" అని చెబుతాం...
కానీ తాను తామరాకూ కాదు, నీటిబొట్టూ కాదు.

* * *

నేను అంటేనే, కర్త-కర్మ-క్రియ కలిపి నేను.

ఈ మూడింట్లో ఏది లేకపోయినా నేనుండను.

* * *

దేవుని చెప్పబడిన విశేషణాలన్నీ

తనకు సంబంధించిన విశేషణాలే.

* * *

అర్థం అనేది మేలు చేస్తుంది అని,

అనర్థం అనేది కీడు చేస్తుంది అనుకుంటాం.

అనర్థమేమి? అంటే, అర్థమే.

"అర్థం ఉంది" అనుకోవడమే అనర్థం.

* * *

"దేనివలన దానికి ప్రయోజనం ఉండదు."

నా వలన ఇతరానికి,

ఇతరం వలన తనకి

ప్రయోజనం ఉంటుందేగానీ

నా వల్ల నాకు ప్రయోజనం ఉండదు.

బంగారం వలన బంగారానికి ప్రయోజనం ఉండదు.

దేవుని వలన దేవునికి ప్రయోజనం ఉండదు.

* * *

పనిలేని మంగలోడు పిల్లి తల గొరిగినట్లు....
అని సామెత.

నిజానికి అది కూడా ఒక పనే కదా!

పని లేని మంగలోడు ఆ పని కూడా చేయడు.

* * *

ఉన్నది 'నేను' మాత్రమే అయినప్పుడు,
నేను అది తెలుసుకున్న తెలుసుకోకపోయిన
'నేను' అలానే ఉంటుంది.
ఇంక నేను తెలుసుకోవటం ఎందుకు?

అని ఒకరు నన్ను అడిగారని గురువుగారికి చెబితే,

అతడు అద్వైనా చెప్పడం ఎందుకు? అన్నారు.

తెలిసి, ఊరికే ఉంటే పోలా...!

అతను చెప్పేదానికి అతడే విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు...

"చెప్పడం" వలన తన మాటను తానే ఖండించుకున్నట్టు అవుతుంది.

మౌనాన్ని గురించి మూడు గంటలు అనర్గళంగా ఉపన్యాసం ఇచ్చాడంట ఒకడు...

అలానే వుంటుంది...సత్యాన్ని గురించి మనం ఏ స్టేట్ మెంట్ ఇచ్చినా తప్పే అవుతుంది...

* * *

తెరమీద ఉండే బొమ్మలలో ఓ బొమ్మ మౌనంగా ఉంటుంది.

కానీ అది మౌనం కాదు....

"తెర" యే మౌనం.

అని చెప్పి మౌనం దాల్చారు గురువుగారు.

కాసేపు తరువాత -

"ఈ రెండూ కూడా అసలు మౌనం కాదు."
అన్నారు...

అన్న వెంటనే "నిజమైన మౌనం"
మా అనుభవంలోకి వచ్చింది...

అదే సద్గురు సన్నిధి గొప్పతనం....

మేం పొందిన మౌనాన్ని మాటల్లో ఎలా చెప్పడం...?
వాట్సప్ లో ఎలా పంపడం...?

అసాధ్యం.

ప్రత్యక్ష గురుసన్నిధి ఒక్కటే మార్గం.

* * *

ఒక చిత్రకారుడు ఓ రోజంతా కష్టపడి మహంకాళీ చిత్రాన్ని గీశాడు...
చీకటి పడింది...ఆ చిత్రాన్ని చూసి తానే భయపడ్డాడు...
ప్రక్క గదిలో ఉన్న ఒకర్ని తోడుగా రమ్మని పిలిచాడట.

అలాగే ఈ చిత్రవిచిత్ర ప్రపంచ చిత్రాన్ని స్వయంగా తానే చిత్రించుకున్నాడు...

సృష్టికర్తా తానే.
ఎందుకు? అని ప్రశ్నించేదీ తానే

భయాన్ని పోగొట్టుకోవడానికి అవసరమైన
తోడే గురువు.

* * *

నీకు అన్యంగా ఉన్నదానిని గురించి తెలుసుకోగలవు, అనుభవించగలవేగాని,
నీవే అయినదానిని ఎలా తెలుసుకోగలవు?
ఎలా అనుభవించగలవు?
కాబట్టి తెలుసుకోలేకపోతున్నాను, అనుభవించలేకపోతున్నాను అంటే,
దాని అర్థం, నీవు 'అది'గానే ఉన్నావు అని.

కాబట్టి-
నేను తెలుసుకున్నాను...
నేను అనుభవించాను...
అని ఎవరైనా అంటే,
మనసులో నవ్వుకుని, అక్కణ్ణుంచి తప్పుకో....

* * *

205. "ఉన్నది" మౌనమే.

సృష్టికి మునుపు, సృష్టికి తరువాత ఉన్నది మౌనమే.

అనగా మెలకువకు మునుపు, మెలకువకు తరువాత ఉన్నది మౌనమే.

* * *

ఆలోచనకు ఆలోచనకు మధ్య ఉన్నది మౌనమే.

మాటకు మాటకు మధ్య ఉన్నది మౌనమే.

అనుభవానికి అనుభవానికి మధ్య ఉన్నది మౌనమే.

మధ్యలో అంటే మధ్యలో మాత్రమే అనికాదు, వాటికి ఆధారంగా అని అర్థం.

ఆ మౌనానికి స్థూలరూపమే ఆకాశం.

ఆకాశం అన్ని గ్రహాలకు ఆధారమైనట్లు

మౌనమే అన్ని భావాలకు, మాటలకు ఆధారం.

ఆ మౌనమే తన స్వరూపం.

అది తన అనుభవంలోకి రావడానికి

నిశ్శబ్దం ఓ మార్గం.

నిశ్శబ్దం-మౌనం ఒకటే అనిపిస్తుంది.

మాట ఆగితే నిశ్శబ్దం.

మనసు ఆగితే మౌనం.

* * *

నా చిన్నప్పుడు ఆకాశం వైపు ఎక్కువగా చూస్తుండేవాడిని.

ఆ చుక్కలు, ఆ సూర్యుడు, ఆ చంద్రుడు...ఈ ప్రపంచము... వీటిని భగవంతుడు చేయక మునుపు

ఉత్తఆకాశమే ఉన్నప్పుడు ఎలా ఉండేది? అన్న ఆలోచన కలిగేది.

ఆ 'కేవలశూన్యాన్ని' అలానే కాసేపు ఎఱుకలో పెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించేవాడిని. కాసేపటికి తల తిరిగినట్లు అనిపించేది. ఆ 'తలతిరుగుడు'ను ఎంజాయ్ చేసేవాణ్ణి.

* * *

ఇప్పుడు సద్గురుదేవులు కూడా అచ్చంగా అదే బోధిస్తున్నారు...నీ చూపు దృశ్యాన్ని చేరకుండా మధ్యలోనే(శూన్యంలోనే) ఆగిపోవాలి...అని.

ద్రష్ట-దృశ్యము లేని దృష్టే దివ్యదృష్టి అన్నారు.

* * *

ఆ కేవలశూన్యాన్ని ధ్యానించడమే ప్రధాన సాధన.

ఆ కేవలశూన్యస్థితియే తురీయావస్థ.

ఆ కేవలశూన్యం వైపుకు నిన్ను మళ్లించేదే అజాతవాదం.

ఆ కేవలశూన్యస్థితిని శేషింపచేసేదే నేతి-నేతి అనే ఉపనిషత్ సందేశం.

* * *

ఆ కేవలశూన్యస్థితిని సదా ధ్యానించడం వలన
ఆ కేవలశూన్యస్థితియే తానైపోతాడు.
తను, సంసార, ప్రపంచ, దైవములనే మాయావిషయములేవీ తనను బాధించవు.

ప్రపంచానికి తానుంటాడు.
తనకు ప్రపంచం ఉండదు.

శూన్యాన్ని బంధించగల బంధం(త్రాడు) ఎక్కడుంది?

అందువలన తనకు బంధమూ లేదు, మోక్షమూ లేదు.

* * *

ఈ శూన్యోపాసన వలన,
ఈ మౌనోపాసన వలన
ఈ అకర్మోపాసన వలన
జీవితంలో, ప్రపంచంలో స్తబ్ధత(జడత్వం) ఏర్పడుతుందేమోనని ఆందోళన అవసరం లేదు.
అకర్తృత్వంలోనే
లోకవ్యవహారాలు సజావుగా సాగిపోతాయి.

నేను అనే ఆలోచన ఉన్నప్పుడు కంటే అహంవృత్తి లేనప్పుడే కార్యకలాపం బాగా జరుగుతుంది అన్నారు రమణభగవానులు.

పెళ్లిపెద్ద ఏ పనీ చేయకపోయినా కర్తృత్వం వలన అలసిపోతాడు.

సేవకుడు అన్ని పనులు తానే చేస్తున్నా కర్తృత్వం లేకపోవడం వలన శ్రమరహితంగా, హాయిగా, సంతోషంగా తన పని తాను చేసుకుంటూ వెళ్లిపోతాడు.

* * *

యోగవాశిష్ఠంలో చెప్పబడిన ఆ ఆకాశజుడు తానే అవుతాడు.

నా ప్రియుడు రమణుడు ఆ ఆకాశజుడే.
నా గురువు సుబ్రహ్మణ్యుడు ఆకాశజుడే.
వారిరువురు బోధించినంతా శూన్య(పూర్ణ)వాదమే.

బుద్ధుని శూన్యవాదము
ఋషుల పూర్ణవాదము
రెండూ ఒకటే.
ఇద్దరూ లోకంలోని సుఖదుఃఖాలను రూపుమాటడానికి అవతరించిన కరుణామయులే.

శూన్యత్వం అంటే-
ఏమీలేని ఖాళీతనం కాదు.
సమస్తమూ తానే అయి ఉన్న పూర్ణత్వం.

శూన్యం అనే మాట సాధకునికి సంబంధించినది.
పూర్ణం అనే మాట సిద్ధునికి సంబంధించినది.
అంతే. విషయం ఒకటే.

ఏమీలేనితనంగా కనిపించే
అన్నీఉన్నతనానికి సంజ్ఞారూపమే - ఆదిభిక్షువు.

ఆదిభిక్షువు యొక్క బిడ్డడైన రమణుడూ భిక్షువే

జ్ఞానశిశువై అరుణాచలేశుని ఒడిలో కొలువై
అన్ని వాదాలను అంగీకరిస్తున్నట్టు కనిపిస్తూనే,
ఏ వాదమూ లేని ఆత్మనిష్ఠను ప్రబోధించాడు.

* * *

206. పరిప్రశ్న

ఈ మధ్య గురువుగారికి అనారోగ్యం చేసినప్పటి నుండి కొంతమందిని గుర్తుపట్టడం లేదని తెలిసింది...

రోగం వల్లనైతేనేం, యోగం వల్లనైతేనేం
మర్చిపోవడం - మోక్షం.
గుర్తుండడం - బంధం
అన్నారు గతంలో గురువుగారు.

* * *

"ఏం బాబు విశేషాలు?" అడిగారు గురువుగారు...

"ఏమీలేవు...అంతా ఖాళీ...అన్నాను.

గతంలో అయితే ఏదో ఒకటి కబుర్లు చెప్పడం....
గురువుగారు దానికి శ్రుతి కలుపుతూ తనదైన శైలిలో వేదాంతభాషణంతో సమన్వయ పరచడం...నిత్యకృత్యంగా ఉండేది.

ఆ అలవాటుతో నేనెప్పుడు వెళ్లినా "ఏంటి బాబు విశేషాలు?" అని అడగడం అలవాటైపోయింది గురువుగారికి.

ప్రశ్నలూ లేవు, సమాధానాలూ లేవు అన్నాన్నేను...
ఇప్పటి నా స్థితిని తెలుపుతున్నట్టుగా...
గురువుగారు నవ్వారు.

రోజు ప్రశ్నలు వేస్తుండడం, సమాధానాలు పొందుతూ ఉండడం కాదు, నిజాయితీ కలిగిన ప్రశ్న ఒకటే చాలు.
దానినే గీతలో 'పరిప్రశ్న' అన్నారు...
అన్నాన్నేను డాక్టర్ వైపు చూసి.

గురువుగారు అందుకుని-
ప్రశ్న అర్థమై, అనుభవంలోకి వస్తే, అదే సమాధానం.
అన్నారు.

* * *

గురువుగారు కొనసాగిస్తూ-

భారతయుద్ధం పూర్తయ్యింది....
"భారతయుద్ధం మహాగొప్పగా చేశాను కదూ!"
గర్వంతో అన్నాడు అర్జునుడు.
చిరునవ్వు నవ్వాడు కృష్ణుడు.

ముందు రథం దిగు అన్నాడు కృష్ణుడు.
సారథి ముందుగా దిగడం సంప్రదాయం.
ఇలా అంటున్నాడేమిటి? అని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు అర్జునుడు.

అర్జునుడు రథం దిగాడు.
తరువాత కృష్ణుడు దిగగానే ఆ రథం భగ్గున మండిపోయిందట.

కృష్ణుడు అర్జునుడి వైపు చూశాడు.
గర్వమణగిన దృక్కులతో నిలబడి వున్నాడు.

* * *

గురువుగారు చిరునవ్వులు చిందిస్తూ డాక్టరు వైపు చూస్తూ ఏంటి విశేషాలు? అన్నారు.

డాక్టరుగారు చిరునవ్వుతో- "ఏమీ లేదు తమరి దర్శనం చేసుకుందామని వచ్చాను" అన్నాడు.

గురువుగారు నవ్వుతూ ఇలా అన్నారు-
ఆ పటంలో ఉండే తాత ఒక మాట అనేవారు-
సుబ్రమణ్యం...! నీ దర్శనం కోసం వచ్చానని ఎవరైనా అంటే, ఆ మాటకు నీవు మోసపోవద్దు.... నిజానికి వారి దర్శనం నీకు ఇవ్వడానికి వచ్చారని గ్రహించు. సందర్శకుల రూపంలో వచ్చేది నేనే అని ఎఱుక గలిగి ఉండు" అన్నారు.

ఆ దివ్యమైన ప్రబోధానికి ఆశ్చర్యచకితుడైనాడు ఆ డాక్టరు.

డాక్టర్లకు డాక్టరు ఆ గురువు.
గురువులకు గురువు ఆ సద్గురువు.

* * *

ఆరోగ్యం బాగుందా గురువుగారూ...?
అడిగాడు డాక్టరు.

ఆరోగ్యం సదా ఉంది.
అనారోగ్యమే వచ్చింది...పోయింది...అన్నారు.

ఈ సమాధానం కూడా తెగ నచ్చేసింది డాక్టరుకు.

అంతేగా-అంతేగా
జ్ఞానం సదా ఉంది.
జ్ఞానం కలిగేది కాదు, తొలగేది కాదు.
అజ్ఞానమే కలుగుతుంది...తొలగుతుంది.

ఆకాశం సదా ఉంటుంది.
మబ్బులే వస్తుంటాయి...పోతుంటాయి...

* * *

207. అరూపత్వం

ఒకతను గురువుగారి అనారోగ్య విషయం ప్రస్తావిస్తూ, "అసలేం జరిగింది గురువుగారు...!"అని అడిగారు.

"ఎవరికి తెలుసు!" అన్నారు గురువుగారు.

అంతేగా-అంతేగా

పక్కనుండి చూసినవారు చెప్పాలేగానీ, స్పృహలో లేనివాడు తన గురించి తాను ఏం చెప్పగలడు?

జ్ఞాని సంపూర్ణారోగ్యంగా ఉన్నప్పుడు కూడా అతని స్థితి అలానే ఉంటుంది.

జ్ఞాని చరిత్ర జ్ఞానిది కాదు; చరిత్రను వ్రాసినవాడిదే.
జ్ఞానికి జీవితమూ ఉండదు; చరిత్రా ఉండదు.
జ్ఞానికి తనకు తానూ ఉండడు, జగత్తూ ఉండదు.

అన్యమే తోచని గురువును, ఉనికే లేనివాడొకడు వచ్చి
ఎలా ఉన్నారు? అని అడగడం ఎంత హాస్యాస్పదంగా ఉంటుంది!!

"ఇంతవరకూ జగత్తుకు గురువు పరిచయమే కాలేదు"
అంటారు గురువుగారు.
మరి జగత్తుకు పరిచయం అయిన గురువులంతా ఎవరో మరి!!

* * *

"నాకు నేను ఎలా ఉంటానో మరిచిపోయాను...
నా పేరేంటో మరిచిపోయాను...

నేను-నేనున్నాను అనే పరమపదంలోని వాక్యాలు తప్ప ఇంకేమీ తోచడం లేదు...

పరమపదం-

అప్పుడు థియరీగా ఉండేది.

ఇప్పుడు అనుభవంగా ఉంది."

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

చివరిశ్వాస వదిలి "పరమపదం" చెందడం కాదు;

జీవిస్తూనే "పరమపదం" చెందిన మహనీయులు సద్గురు సుబ్రహ్మణ్యులు.

"మరణించి జీవించడమే" నిజంగా పరమపదం చెందడం అంటే.

వారు నాకిప్పుడు అద్భుతంగా కనబడుతున్నారు...

శ్వాసించే పరమపదంలా కనిపిస్తున్నారు...

మాట్లాడే దక్షిణామూర్తిలా కనిపిస్తున్నారు...

ఒక్కసారిగా నా యెదుట

పరమపదం స్వరూపంగా సాక్షాత్కరించినట్లయ్యింది.

* * *

తాను సాకారుడై ఉండి నిరాకారానుభవమెట్లు?

అని గతంలో ప్రశ్నించారు గురువు.

నిరాకారానుభవం కలగాలంటే, తాను నిరాకారుడై ఉండాలి... అన్నారు గురువుగారు.

తమిళభాష అర్థం కావాలంటే తనకు తమిళ భాష తెలిసుండాలి కదా!!

సాకారుడికి నిరాకారానుభవం కలుగదు.

ఎవనికి తన శరీరం తోచదో వానికే నిరాకారానుభవం.

సాకారులు చాలామంది ఉంటారు.
నిరాకారుడు ఒకడే ఉంటాడు.

తాను దేనిని పొందాలని అనుకుంటున్నాడో
అది తాను కావడమే మార్గము.

దైవాన్ని పొందటం అంటే,
నీవే దైవం కావడం.

"తిరుమల వేంకటేశ్వరస్వామి దర్శనానికి అలిపిరి మెట్లదారి కంటే, చంద్రగిరి శ్రీవారి మెట్టు మార్గము దగ్గర..."
అని ఓసారి నేను అంటేను,

"నీవు వేంకటేశ్వరస్వామి కావడమే అత్యంత దగ్గర మార్గము" అన్నారు గురువుగారు.

మనం దేనిదేనికో ప్రాధాన్యతనిస్తాము.
గురువుగారు "నేను"కు తప్ప ఇక దేనికీ ప్రాధాన్యత ఇవ్వరు.

బుట్టలో నుండి మెల్లగా జారుకుంటున్న పామును పట్టుకొని, తిరిగి బుట్టలోకి త్రోస్తునట్లు...

స్వస్థితి నుండి జారిపోతున్న శిష్యులను, తిరిగి స్వస్థితిలోకి చేర్చే పని(బోధ) గురువుగారికి సహజంగా ఉంటుంది.

మళ్లీ మళ్లీ గురుబోధ వినటానికి బాబు ఉద్దేశపూర్వకంగానే స్వస్థితి నుండి మళ్లీ మళ్లీ జారుతున్నట్లు కనబడుతుంటాను.

* * *

208. నారాయణత్తు భ్రాంతస్ (బోద కాలు)

కేరళాలో నారాయణత్తు భ్రాంతన్ అనే ఓ అవధూత ఉండేవాడు. బాలోన్మత్తపిశాచవేషాయ అన్నట్టు అతడు ఉన్మత్తుడిలా తిరుగుతుండేవాడు.

కొండ క్రింద ఉన్న ఒక పెద్దబండను ఎంతో శ్రమకోర్చి కొండ శిఖరానికి చేర్చేవాడు. అక్కణ్ణుంచి బండను క్రిందికి వదిలేసేవాడు. అది క్రిందికి జారుతుంటే కేరింతలు కొట్టేవాడు. ఆ బండ మళ్లీ కొండపాదానికి చేరుకునేది. మరురోజు మళ్లీ ఇదే తంతు. ఇలా చాలా రోజులు చేస్తుండేవాడు.

ఓరోజు ఆ గ్రామప్రజలందరూ అతణ్ణి నిలదీశారు...
ఒరే పిచ్చివాడా...! నువ్వు చేసే పనికేమైనా అర్థం ఉందా...? ఉదయం నుంచి సాయంత్రం వఱకు అలా కష్టపడి బండను శిఖరం చేరుస్తావు. ఒక్క క్షణంలో అలా వదిలేస్తావు. ఎంత శ్రమ నష్టం...! దీని వల్ల నీకు ప్రయోజనమేమి? అని అడిగారు.

అతడు విరగబడి నవ్వుతూ...
ఎంతో తెలివైనవారిగా భావించుకునే మీరు మాత్రం చేస్తున్నదేమి? ఎంతో కష్టపడి మీ శరీరాన్ని, మీ సంసారాన్ని మోస్తూ, పోషిస్తూ...ఆ సమయం వచ్చినప్పుడు, క్షణంలో శరీరాన్ని వదిలేస్తున్నారు. నా రాయి దొర్లినంత సమయం కూడా పట్టడం లేదు. మీరు మాత్రం సాధించిందేముంది? అనవసరమైన ఆయాసం తప్ప. ఇంతోటి బుడగలాంటి జీవితంలో ఎన్ని మాయవేషాలు...ఎన్ని మోసాలు...ద్వేషాలు...బంధాలు... కపటోపాయాలు...దుఃఖాలు...

నేను చేసే ఈ చిన్నపాటి వెర్రిచేష్టకే...
నన్ను భ్రాంతన్(పిచ్చివాడు) అని పేరు పెట్టారు. మరి మీ నిర్వాకానికి క్రొత్త పేరు కనిపెట్టాలేమో!

అతని విజ్ఞతకు విస్తుపోయి, పిచ్చివాడు అతడు కాదు. మనమే పిచ్చివాళ్లమని తలపోశారు.

* * *

జఠరాగ్నికి అన్నం సమర్పించాలిగా...ఊళ్లో భిక్ష చేసేవాడు. భిక్షగా వేసిన ఆ పప్పు బియ్యాలు తీసుకెళ్లి శ్మశానంలో చితాగ్నిపై పగిలిన కుండ పెంకులలో వండుకుని తినేవాడు...

* * *

ఆహారాన్ని భస్మం చేసేది జఠరాగ్ని.
అహాన్ని భస్మం చేసేది జ్ఞానాగ్ని.
దేహాన్ని భస్మం చేసేది చితాగ్ని.

* * *

ఓ రోజు అలా ఉండగా చీకటి పడింది...

ఆ చితాగ్ని వెచ్చదనానికి, ఆ ప్రశాంతతకు మేను వాల్చి నిద్రపోయాడు. అర్ధరాత్రివేళ కాళీదేవత తన అనుచరగణంతో వీరనాట్యం చేయడానికి వచ్చింది.

భ్రాంతన్ ను చూసి, అతణ్ణి తమ వికృతాకారాలతో, వికృతిచేష్టలతో భయపెట్టి తరిమేయాలని చూశారు. అతనికది ఉచితంగా దొరికిన వినోద ప్రదర్శనగా అనిపించింది.

ఏం...నీకు భయం లేదా అని గర్జించారు...

అతను నవ్వుతూ-

నా స్వరూపాన్నే నేను ఇన్ని రకాలుగా చూస్తున్నాను.

నన్ను నేను అద్దంలో చూసుకుంటుంటే, భయమెందుకు వేస్తుంది? అన్నాడు.

అతని ధీరతకు మెచ్చి వరం కోరుకోమన్నారు...

ససేమిరా అన్నాడు...

దేవతలిచ్చిన వరాలను తిరస్కరించరాదన్నారు...

అయితే సరి నా కుడికాలుకున్న బోదను యెడమకాలికి మార్చండి...ఇదే నా కోరిక...అన్నాడు.

దేవతలు అవాక్కయ్యారు...

ఎవరైనా బోదను పోగొట్టమని అడుగుతారేగాని,

స్థానం మార్చమని అడుగుతారా?

దీనివలన నీకేం లాభం? అడిగారు దేవతలు.

ఒక చోట గుంట త్రవ్వితే మరోచోట గుట్ట ఏర్పడుతుంది.

ఒకచోట పోగొట్టుకోవడం జరిగితే మరోచోట పొందటం జరుగుతుంది.

అదీ నేనే...ఇదీ నేనే...

ఈ రూపంలో నేను బోదను బాధను పోగొట్టుకుంటే, మరో రూపంలో నేనే ఈ బోదను బాధను తీసుకొని అనుభవించాలి...ఇది ప్రకృతి నైజం. కానీ నా నిజ నైజం "ఆత్మగా ఉండడం". వరాలన్నీ పై పై లాభాలు. ఆత్మలాభంతో అవి సాటిరావు. భౌతికప్రయోజనాలన్నీ మరణంతో ముగుస్తుంది. మరణం ఆత్మలో మరణిస్తుంది.

* * *

ఆశ్రమి లేని ఆశ్రమం - అత్యాశ్రమం.

ఆశ్రమం లేని ఆశ్రమి - అత్యాశ్రమి.

శ్మశానమే నారాయణత్తు ఆశ్రమం...

నారాయణత్తు భ్రాంతన్ అత్యాశ్రమి...

* * *

<u>209. మనమున్న చోటు కూడా పుణ్యక్షేత్రమే</u>

సాధన ఏం చేయాలి...?

అని తరచూ పృచ్ఛకులు అడిగే ప్రశ్నకు...

రమణులు ఇచ్చిన బ్రహ్మాస్త్రం లాంటి ఉపదేశం-

"నిన్ను నీవు విడవకుండా ఉండు...."

అనే మాట నన్ను విడవకుండా ఉందికాబట్టే-

నేను ఉన్న చోటే...నేను అన్న చోటే...

అదే అత్యాశ్రమమై...ప్రశాంతంగా...ఆనందంగా ఉన్న నేను...

"మాతో గురువాయూర్ కు రా మావా...!"

అన్న మా మరదలు కోరికపై...వారి కుటుంబంతో కలిసి...

గురువాయూరుకు బయలుదేరాల్సి వచ్చింది...

* * *

భవానీశ్వరిని చూశాను...

కాలడిశంకర జన్మస్థానాన్ని చూశాను...

గురువాయూరప్పను చూశాను...

అనంతపద్మనాభుణ్ణి చూశాను...

కన్యాకుమారిని చూశాను...

భారతీయభవితవ్యం కోసం...

వివేకానంద చేసిన సంకల్పానికి సాక్ష్యంగా నిలచిన...

'వివేకానంద రాక్' ను చూశాను...

* * *

మా గురువుగారసేవారు-

ఇన్ని గొప్ప క్షేత్రాలను మోస్తోంది భూమి...అది ఇంకెంత గొప్పది!

మన కాళ్లక్రింద ఉండేది కూడా ఆ భూమే... మనమున్న చోటు కూడా పుణ్యక్షేత్రమే...అని అన్నారు.

* * *

ఎక్కడైనా-

"ఇప్పుడు-ఇక్కడ- ఇలాగు..."

అనే సద్గురు సూక్తి గుర్తుకొస్తోంది...

ఎవరి దర్శనం చేసుకున్నా-

"ద్రష్ట లేక దర్శనం సున్నా..."

అనే రమణుని సూక్తి గుర్తుకువస్తోంది...

ఏ ప్రదేశానికి వెళ్లినా-

"అవే గోడలు, అవే చెట్లు..."

అనే యోగిరాజారాం సూక్తి గుర్తుకువస్తోంది...

నపుంసకునికి కామశాస్త్రంతో పనిలేనట్లు...

తనలో తాను రమించేవానికి యాత్రలతో పనిలేదు అనిపించింది...

నా అంగట్లో కూర్చున్నట్టే...

కార్లోనూ కూర్చున్నాను...

"ఉండటం" ఎక్కడైనా "ఉండటమే"గా...

దృశ్యం మారుతుంటుందే గాని ద్రష్ట మారదుగా...

దృశ్యంలో భాగంగా ఉండడం - లౌకికం.

ద్రష్టగా ఉండడం - ఆధ్యాత్మికం.

దృశ్యం - లీల.

ద్రష్ట - నిత్యం.

లీల క్రీడగా అనిపిస్తే దృశ్యంలో ఉండు.

లీల గోలగా అనిపిస్తే ద్రష్టగా ఉండు.

లీలలో-

ద్వంద్వాలు త్రిపుటాలు తగులుకొని వుంటాయి...

నిత్యంలో-

ద్వంద్వాలు త్రిపుటులు విడివడి వుంటాయి...

వెలుపల - లీల.

లోపల - నిత్యం.

మెలకువ - లీల.

గాఢనిద్ర - నిత్యం.

* * *

పిల్లలకు మనం చాక్లెట్ ఇచ్చి సంతోషపెట్టినట్టు...

మనమూ సంతోషిస్తున్నట్టు...

వ్యాసం వ్రాస్తూ ఉండగా...

జ్ఞానాంబ ఒకరి ద్వారా నాకు దక్షిణ పంపి నన్ను సంతోషపెట్టింది...

మరి నేనూ (జ్ఞాన)శిశువునే కదా!

మా జ్ఞానాంబ శివుని భార్య కాదు...

మా జ్ఞానాంబ శివునికి కూడా అమ్మ...

మా జ్ఞానాంబ పరబ్రహ్మస్వరూపం...

జ్ఞానం - జ్ఞానప్రసూనాంబ(పార్వతి)
మౌనం - దక్షిణామూర్తి(శివుడు)

జ్ఞానాంబను అమ్మా...! అని సంబోధించడమేకాదు,
ఒక్కోసారి ప్రేమ మితిమీరినప్పుడు-
ఒసే పిచ్చిమాలోకం...! అని...సంబోధించడం కూడా కద్దు.

అంతగా తన ఇష్టదైవాన్ని స్వంతం చేసుకున్నప్పుడే
ఉపాసన ఫలించేది...

భక్తి అనేది ప్రయత్నపూర్వకంగా
ఎవడికివాడు పండించుకుని తినవలసిన పంట లాంటిది.

జ్ఞానం అనేది అప్రయత్నంగా
చెట్టు నుండి రాలి నీ చేతిలో పడే పండు లాంటిది.

భక్తిని మనం పొందాలి.
జ్ఞానం మనల్ని పొందుతుంది.

భక్తి అనేది రసాత్మకం...చలిస్తుంటుంది...
జ్ఞానం అనేది శిలాత్మకం...అచలంగా ఉంటుంది...

* * *

యాత్రకెళితే పాత్రకొనాలి...అంటారు.
నేను మాత్రం-
ముందుగా 'బాబు' అనే పాత్రను ఎన్ను'కొన్నా'కే'
'నా' ఇహలోకయాత్ర మొదలయ్యింది...

* * *

ఇహలోకం ఎలా ఉంది? అని ప్రశ్నించింది

మా సోదరి...

నేను అన్నాను-

ఉండేది ఒక లోకమే....

ఒకడికి అదే ఇహలోకంగా ఉంటుంది.

మరొకడికి అదే పరలోకంగా ఉంటుంది...అని.

"నేను"గా ఉంటే పరలోకం...

"బాబు"గా ఉంటే ఇహలోకం...

అర్థమైందా పిచ్చిమాలోకం...?

* * *